

Bilmeyeyim

– Nevm Karahan · 30 Aralık 2013

Bilmeyeyim

Ne zaman daha çok duyabilirsiniz hayatı?

Canınız daha çok yandığında mı, içiniz daha çok coştuğunda mı?

Belki de farklı zaman dilimlerinde farklı anlarda duyuyoruz hayatı ya da öyle sanıyoruz.

Bir kanserli eşiysek ne kadar duyabiliriz hiç düşündünüz mü? Ben hiç düşünmemiştim...²Yutkunma, yutma zorluğu çekince Mukadder kanser belirtisiymiş diye telaşlıydı,

komik insan olur mu hiç öyle şey! Bizim hanemize kanser girmez, ²bizim hanemize ölüm kokusu ancak biz çok çok yaşlanınca ulaşır. ²Kanser de kimmiş gelsin, evimizin ortasına kara bulutlarını getirip bıraksın! ²Trafik kazalarını başkaları yapar, başkaları felç olur, başkaları kanser hastalığına yakalanır, başkaları kötü hastalıklarla mücadele eder, böyle şeyler bizim başımıza gelmez!

Gelmez mi hiç, kanser evimizin ortasına kuruluverdi bile. Hiç sormadı geleyim mi diye, hiç sormadı müsait misiniz diye. Tanrı Misafiri derler ya öyle karşıladık, mecburi bir karşılama, buyur ettik, ettik de soramadık hala, ne zaman gidecek?

Geleceğinden belki de haberdar etmek istedi bizi de biz haberi almak istemedik, seslendi belki duyduk da duymazdan geldik, aldırmadık galiba. Sanırım avaz avaz bağırdı, misafirimiz için hazırlık yapmadık, şimdi böyle kalakaldık işte.

Bakıyorum da acemiyiz biz bu misafiri ağırlamada, yakınlarımızda da rast gelmemiştik hiç bilmiyoruz nasıl davranılır, nasıl karşılanır, nasıl hoş geldin denir? Hem onu hoş tutmak da gerekli değil mi!

Şaşkınsınız, öyle şaşkınsınız ki elimiz ayağımıza karıştı, biri bir şey dese ağlayacağız ve gizli gizli de ağlıyoruz... Ağlamanın yasak olduğu evimiz bir tiyatro sahnesi gibi, rolleri iyi oynamak gerekli yorulsa da, acımız bizi acıtsa da. Geleceği zamanı bilmediğimiz gibi ne zaman gideceğini de bilmediğimiz bu misafir yordu bizi.

"Hoş geldin, hoş geldin de, çabuk git lütfen" desem anlar mı beni?

Siz kansere yakalandığınızı öğrenseydiniz eşinize nasıl davranırdınız? Yoksa siz de Mukadder gibi; faturalar nereye ne zaman yatırılır, muslukların lastikleri, bozulan prizler nasıl değiştirilir, yokluğunda nerede nasıl yaşarsız, tek başımıza yaşamak için, çocukları okutabilmek için nasıl ayakta kalınır, bütçemizi nasıl kontrol altında tutarız, hayatla nasıl savaştığımız... usul usul öğretir misiniz!!!

İlk günlerde Mukadder panik halindeydi, onun paniği beni de korkutmuştu. Yoksa misafire uyup gidecek miydi? Kızıyordum bu mezarını kazıp başında bizi bekletmeye çalışmasına! Nereye gidiyordu, temelli mi

gitmeye niyetliydi, dönmeyecek miydi? Bu misafir onun yerine mi kuruldu, onu gönderecek miydi? Neydi Mukadder'de ki bu hazırlık?

Doktorun, "sen bunu yeneceğim demezen o seni yenmiştir bile" demesi Mukadder'in aklına başına getirdi. Şimdilerde kabullense de benden gizli ağladığını, hala çok korktuğunu fark edebiliyorum. ☹️Daha birinci kemoterapiden on beş gün sonra, dün Mukadder'in saçları eline geldi, ☹️fiziksel olarak sanırım kesin kanıt bu! Kanıtta da gerek yoktu ki, biz zaten kabul etmiştik.

Şaşkınlığımızı üzerimizden atıp misafirimizi kabul ettik artık lakin saçlarının ve ☹️bıyıklarının dökülmesi incecik bir sızı bıraktı içimizde. Mukadder konuşurken gözleri hep nemli, kendisi için değil de kızlarımız ve benim için, gurbette yalnız olduğumuz için endişeleniyor. Seni bir başına bırakmaya hakkım yok, bu sana haksızlık diyor... içimde bir bıçak geziniyor... ☹️Dün telefonda bir arkadaşı ile görüşüyordu, hastalığını BADEMCİK diye adlandırıyor, ☹️dalga geçiyor artık ve onu yeneceğim diyor her fırsatta. Ya ben! Kendimi oyalayacak şeyler buluyorum, aklımı meşgul ediyorum devamlı. Tedavi süresince güçlü olmam gerektiğini biliyorum, üzülsem de akıntısına kendimi bırakmadan onun yanında duruyorum. Dün ben de saçlarımı kısacık kestirdim, yakışmış dedi, işe giderken artık uğraşmazsın saçlarınla, daha iyi olmuş dedi...

Birazdan biri gelsin kim olursa olsun, uyandırсын beni ve uyan artık kötü bir rüya görüyorsun galiba, terlemişsin, ağlıyordun uykunda, sabah oldu hadi kalk, desin. ☹️Korkuyor muyum? Evet, niçin korktuğumu hiç sormayın, bunu ne kendime sordum ne de yanıtını biliyorum.

Bu aralar dokunmayın bilmeyeyim.

2012